

Jagten på den gode skole – I selskab med Svend Erik Schmidt

En smuk forårssol titter forsigtigt frem, og har tilsyneladende fristet flere af konferencedeltagerne til at smutte udendørs i pausen. Skolelederne har alle lige afsluttet frokosten, og skal i de næste to timer opleve fire forskellige foredragsholdere på skift.

”Den gode skole” er i spil. Skolereformen har nu haft 1½ år til at vise sit værd. Nu er det tid til at gøre status for de involverede parter.

Som jeg træder ind ad døren til det flotte conferencecenter, hvor det hele foregår, fanges min opmærksomhed af et flygel. Flyglet står nær ved receptionen og er ikke bare et traditionelt sort flygel – Det er ét, som er dekoreret i de fineste farver og mønstre. En udpræget kreativ person har tilsyneladende fået lov til at udfolde sit talent. Kunstværket på tre ben står som en særlig påmindelse om, at der er flere måder at gøre tingene på.

Én af oplægsholderne, som er blevet inviteret til at sætte gang i processen er Svend Erik Schmidt. Han har stor erfaring med folkeskolen både som lærer, som en ekspert ud i læringsstile, og som en del af projektet Plan B / Skolen – Verdensklasse på 100 dage, sendt på TV2, og meget mere til. Kort sagt en særdeles aktiv person med meget viden om netop det, som er dagens emne.

De fire forskellige lokaler, som oplægsholderne og skribenterne (hvoraf jeg er den ene), skal pendle imellem, er alle placerede en rask lille gåtur fra hinanden.

Omkring 225 personer er fordelt ud i fire forskellige sale. De sidder nu og venter på, hvilke input de fire eksperter vil fylde på dem de næste to timer. Skiftet af tilhørere/foredragsholdere hver halve time giver en vis form for flow. Schmidts oplæg får prøvet fire forskellige arenaer af, og de fire anderledes og dog så ens oplevelser, har gjort det klart for mig, at man godt kan sætte visse rammer op, men man kan ikke altid styre, hvad der kommer til at ske.

Da vi træder ind det første sted, møder der os nogle afventende blikke. Svend Erik lægger friskt ud med en lille ikke-krævende gymnastikøvelse. – *Øvelse 1: ”Stræk dine arme så højt du kan – Øvelse 2: Stræk dine arme lidt længere,” beder han. ”Nu vil jeg gerne se en håndsoprækning for jer som fik hænderne lidt højere op i øvelse 2. (hænderne flyver i vejret) Jamen I har jo misforstået øvelse 1 ... Hvorfor det? Jo, jeg bad jer jo om at strække jeres arme så meget I kunne. – Jamen, er det ikke fantastisk!? Vi kan meget mere, end vi tror?!”*Forsamlingen morer sig kosteligt over denne måske lidt uventede indledning.

Svend Erik Schmidt går videre med at forklare, at elever jo skal lære det, de *ikke kan*, fremfor at lære det de *kan*, som f.eks. tidl. undervisningsminister Christina Antorini ellers proklamerede ved et andet arrangement. Salen smiler nu anerkendende, så Schmidt fortsætter ...

Målorienteret undervisning er ved en fejl blevet oversat til **målstyret undervisning**, proklamerer han, til trods for, at John Hattie *aldrig* har skrevet eller brugt det udtryk. – Som ivrig observatør får jeg en

fornemmelse af, at Schmidt her har ramt lige ned i noget essentielt, og der kommer da også nogle diskrete fnis fra tilhørerne.

Schmidt er specielt inspireret af James Nottingham. Foredragsholderen Nottingham pointerer, at det ikke kun skal være elevernes målbare præstation, men også deres læringsmæssige fremskridt, som tæller. Især for de børn, som lærer anderledes eller i et andet tempo, kan det virke begrænsende for deres videre læring at blive testet igen og igen.

Schmidt er fortæller for en skole, hvor det ikke er måling af en elevs kunnen, som er vigtigst, men derimod tydelige voksne med en anerkendende tilgang til elevens fremskridt. Vores foredragsholder supplerer med en lille feel-good historie: *"Julie", som så gerne ville være læge, men ikke mestrede selv en simpel ligning. Til en test fik hun 2 rigtige og 16 forkerte. Herefter blev hun rost for sine to rigtige og fik derved et mere positivt selvbillede. Senere blev hun, efter at have løst forskellige tilpassede øvelser, i stand til at løse en ligning. Jublende over sin sejr, udbrød hun, at nu kunne hun alligevel godt blive læge! Enden på solstrålehistorien blev, at Julie nogle år senere kunne fortælle Svend Erik, at hun rent faktisk var blevet optaget på lægestudiet.*

Efter denne tårefremkaldende historie var de fleste – specielt én, som kom med et *nårhh* udbrud – klar over, hvor Schmidt ville hen. En kvindelig tilhører knyttede efterfølgende en kommentar til debatten: Man bør som leder vise børnene og de ansatte, at man tror på dem, for så er det, at de rykker!

For at understøtte teorien yderligere serverer vores foredragsholder endnu et eksempel: *En elev, som ikke havde lyst til at blive testet, havde udtænkt en særlig strategi, hvor han med vilje svarede forkert, således at spørgsmålene blev nemmere og nemmere!* Krav og lyst skal være i balance erklærer Schmidt alvorligt. Ud fra de få tilkendegivelser, men dog anerkendende nik, ser det ud til, at budskabet er nået ud!

Oplevelsen med Svend Erik Schmidt var både farverig og underholdende. Hans synspunkter blev serveret, så tilhørerne – enige eller uenige – ikke kunne undgå at trække på smilebåndene. Ved hjælp af humor og finurlige fortællinger fra det virkelige liv fik han flettet ganske meget ind.

Tilhørerne alias skolelederne i de fire rum oplevede jeg generelt som seriøse, lyttende, måske en anelse skeptiske, men heldigvis også modtagelige for Svend Eriks små finurligheder, som fyldte en stor del af hans fire fremlæggelser.

Den ønskede respons fra deltagerne udeblev dog ved et par lejligheder. For at få lidt gang i den blev de bedt om at summe sammen i et par minutter. Som den iagttagersrolle jeg havde, lagde jeg mærke til, at deltagerne sagtens kunne udveksle meninger på "tomandshånd" – og det endda meget livligt.

Efter at have reflekteret lidt over dette, er jeg nået frem til den erkendelse, at INGEN, høj som lav – børn som voksne, bryder sig om at skille sig for meget ud – Medmindre det er tilsigtet. Som Svend Erik også nævnte, skal alle have lov at være stjerner i deres eget liv. I et forum som dette, såvel som i en skoleklasse, vil de fleste jo bare så gerne passe ind, gerne gøre sit bedste og for enhver pris ikke gøre sig uheldigt bemærket ...

På min vej ud passerer jeg atter flyglet – og jeg tænker muntert, at **dét** i hvert fald må være stjernen i sit eget liv ...

Skribent: Merete Lundbeck
Pædagog/Bibliotekar og ejer af ORDsager